Základním kritériem při tvorbě dispozitivních norem by měla být efektivnost a snaha snížit transakční náklady subjektů v procesu uzavírání smluv. K efektivnímu vyplnění smluvní mezery, jejíž příčinou jsou transakční náklady, by zákonodárce měl volit dispozitivní normy, které poskytují smluvním stranám úpravu, jež by si samy zvolily při nulových transakčních nákladech. Úprava preferovaná oběma smluvními stranami zvyšuje jejich užitek. Efektivní úpravu je možné stanovit pomoci Paretova optima doplněného Kaldor-Hicksovým kompenzačním testem. Naproti tomu mezery ve smlouvách mohou vzniknout také z důvodu strategického jednání více informovaných stran. Tyto mezery by měly být vyplňovány dispozitivními normami, které více informované strany nutí k sjednávání autonomní úpravy, čímž dochází k zveřejnění jejich soukromé informace. Tyto dispozitivní normy řeší situace, kdy je efektivní, aby informace vlastněné smluvními stranami byly zpřístupněny třetím subjektům, zejména soudům. A také situace, kdy je efektivní, aby informace vlastněná jednou smluvní stranou byla zpřístupněna protistraně. Na rozdíl od dříve uvedených dispozitivních norem tyto normy stanovují úpravu v neprospěch smluvních stran. Tím jsou smluvní strany motivovány k sjednávání si odchylné úpravy a zveřejnění informací. Na základě teorie transakčních nákladů a asymetrických informacích mají dispozitivní normy vliv na smluvní vztahy pouze za určitých předpokladů. Jsou-li transakční náklady nízké a informace jsou symetricky rozděleny, smluvní strany si sjednají efektivní smlouvu bez ohledu na znění dispozitivních norem, které je pro smluvní strany irelevantní.